

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Lukáše Hloucha, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. v právní věci žalobce: **AVZO TSČ ČR ZO Šlapanov**, se sídlem Smetanovo nám. 1860, Havlíčkův Brod, zast. Mgr. et Bc. Lubošem Klimentem, advokátem se sídlem Nádražní 21, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, za účasti osoby zúčastněné na řízení společnosti ČEPRO, a.s., se sídlem Dělnická 12, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2014, č.j. PPR-30900-3/ČJ-2013-990450,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál, ze dne 14. 1. 2014, č.j. PPR-30900-3/ČJ-2013-990450, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. et Bc. Luboše Klimenta, advokáta se sídlem Nádražní 21, Žďár nad Sázavou.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 13. 3. 2014 domáhá vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno a vráceno k dalšímu řízení žalovanému rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále též „žalovaný“) ze dne 14. 1. 2014, č. j. PPR-30900-3/ČJ-2013-990450 (dále též „napadené rozhodnutí“) a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina, Odboru služby pro zbraně a bezpečnostní materiál (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 10. 2013, č. j. KRPJ-79849-12/ČJ-2013-1600IY (dále též „rozhodnutí orgánu I. stupně“), o zrušení povolení provozování stálé střelnice AVZO TSC ČR ZO Šlapanov v k. ú. Obce Šlapanov provozovatele AVZO TSC ČR, sdružení technických sportů a činností, ZO Šlapanov, se sídlem Havlíčkův Brod, Smetanovo nám. 1860, IČ 75133288 (dále též „střelnice“), vydaného dne 16. 10. 2001 příslušným útvarem Policie ČR Okresním ředitelstvím, oddělením služby správních činností v Havlíčkově Brodě (dále též „Policie ČR Okresní ředitelství“) pod sp. zn. ORHB-1104/ZBR-2001.

II. Obsah žaloby

Úvodem žaloby žalobce namítl, že dle ustanovení § 52 odst. 3 a 4 o střelných zbraních a střelivu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc, nebylo k provozování střelnice zapotřebí kolaudační rozhodnutí a s ohledem na právní formu žalobce byl žalovaný oprávněn po něm, jako po provozovateli střelnice, vyžadovat pouze předložení provozního řádu střelnice, který byl řádně předložen Policii ČR.

Žalobce dále namítl, že v citovaném ustanovení § 52 zákona o zbraních není uvedena mezi doklady potřebnými k provozu střelnice nájemní smlouva, proto dle žalobce není kontrola nájemních smluv na pozemky, na kterých je provozována střelnice, předmětem dohledu správního orgánu. Žalobce má za to, že vyžadováním nájemních smluv došlo k překročení pravomoci správního orgánu a jedná se o zásah do práv žalobce. V této souvislosti žalobce poukázal na novelizaci zákona o zbraních s účinností od 1. 7. 2014, kde nově obsahuje ustanovení § 52 odst. 4 písm. d) zákona o zbraních nutnost doložit k žádosti o povolení provozování střelnice i souhlas vlastníka nebo nájemce pozemku nebo střelnice s provozováním střelnice.

K existenci nájemní smlouvy žalobce uvedl, že mezi ním a vlastníkem pozemků, panem Ing. J. L., došlo k dohodě, jejímž předmětem bylo uzavření ústní nájemní smlouvy na předmětné pozemky, a to za nájemné v roční výši 700 Kč. Skutečnost doložil žalobce správnímu orgánu prvního stupně ústířkem poštovní poukázky ze dne 25. 3. 2013, jejímž prostřednictvím bylo zapláceno nájemné. K neplatnosti předcházející nájemní smlouvy žalobce uvedl, že se jedná o neplatnost absolutní a povolení k provozování střelnice bylo Policií ČR Okresním ředitelstvím, vydáno až 16. 10. 2001, tudíž bylo vydáno, aniž existovala platná písemná smlouva o nájmu pozemku, na kterém je střelnice umístěna, a tak se ani

nemohly změnit podmínky, za kterých bylo povolení provozování střelnice vydáno, a nemohlo mu být proto ani zrušeno povolení k provozování střelnice.

Dle žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, vnitřně rozporné a působí značně nepřesvědčivým dojmem. Zároveň rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci a bylo vydáno z důvodu, který není připuštěn zákonem, a zasahuje do svobody sdružovací.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 4. 6. 2014, navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zároveň žalovaný uvedl k jednotlivým bodům žaloby následující. Dle žalovaného byl příslušný útvar Police ČR oprávněn kontrolovat provoz střelnice i dle ustanovení § 53 a § 54 zákona o zbraních zejm. ve vztahu k možnému ohrožení života a zdraví osob, životnímu prostředí nebo majetku, a zda nedošlo ke změně podmínek, za nichž byl provoz předmětné střelnice povolen. O neplatnosti původních nájemních smluv se správní orgán prvního stupně dozvěděl až v roce 2012 na základě akce dohledu a tím byla prokázána změna podmínek. Dle žalovaného, pokud je v průběhu provozu střelnice smlouva o nájmu nebo souhlas zrušen, jedná se o změnu podmínky, za níž bylo vydáno povolení k provozování střelnice. Zrušením povolení k provozu předmětné střelnice nedošlo k zásahu do ústavního práva shromažďovacího, protože výkon tohoto práva není podmíněn vlastnictvím nebo vlastním pronájmem funkční střelnice. K uvedené novelizaci zákona žalovaný uvádí, že zákonodárce považoval za nezbytné předejít sporům mezi oprávněným uživatelem pozemku nebo střelnice a provozovatelem střelnice, jelikož dotčený pozemek je provozem střelnice kontaminován (olovo, měď).

Podle žalovaného posouzení otázky, zda je kolaudační rozhodnutí příslušného stavebního úřadu nebo jiného úřadu nutné, je vždy výhradně na stavebním úřadu, do jehož místní působnosti provozování střelnice spadá.

Žalovaný má za to, že provozem střelnice lze ohrozit život nebo zdraví osob, životní prostředí nebo majetek. V případě prokázání ohrožení těchto chráněných zájmů je vydáno rozhodnutí o pozastavení provozování střelnice. Obecně lze konstatovat, že pro prokázání ohrožení uvedených zájmů může považovat příslušný útvar policie i doložení nájemní smlouvy na pozemek, na kterém je střelnice provozována. Žalovaný tvrdí, že z předložené složenky nelze dovodit, čeho se nájem týká. Vlastní text na složence zní: „nájem 2004 - 2013“, LV 44, KÚ Šlapanov, parc. 75, 77, 78.“ Žalovaný má za to, že nelze nájem předmětných pozemků ve vztahu k provozu střelnice z předložené části složenky prokázat. Žalovaný poukazuje na povinnost žalobce, vycházející z rozhodnutí správního orgánu I. stupně o pozastavení provozu předmětné střelnice ze dne 16. 4. 2013, č. j. KRPJ-92430-37/ČJ-2012-1600IY, k tomu, aby sjednal smlouvu s vlastníkem pozemků parc. č. 77 a 78 v k. ú. obce Šlapanov s panem Ing. J. L., ze které bude zřejmé, že majitel uvedených pozemků souhlasí s provozem předmětné střelnice na svých pozemcích a to na dobu určitou nebo neurčitou. Tento předpoklad pro obnovu provozu střelnice ale žalobce neprokázal a v řízení odkazoval na výše uvedenou složenku. Žalovaný tvrdí, že žalobce předložil důkaz, který je způsobilý pouze prokázat tvrzení žalobce, že byla uzavřena nájemní smlouva, ale nikoliv,

že byla uzavřena nájemní smlouva na užívání předmětných pozemků k provozu předmětné střelnice.

Žalovaný ve svém vyjádření tvrdí, že žalobce mylně dovozuje, že povolení k provozování předmětné střelnice bylo vydáno v době neplatnosti smlouvy o podnájmu předmětných pozemků. Neplatnost smlouvy o podnájmu předmětných pozemků nebyl žalobce, dle tehdejší platné právní úpravy zákona o střelných zbraních, povinen ohlásit správnímu orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně tak v dobré víře považoval smlouvu o podnájmu předmětných pozemků za platnou, a proto nebyl důvod provoz předmětné střelnice omezovat.

Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nedošlo ke změně podmínek, za kterých bylo provozování střelnice povoleno a to na základě výše uvedených skutečností. Žalovaný považuje rozhodnutí o odvolání za zákonné, vydané v souladu s právními předpisy, které na posuzovaný případ dopadají. Na základě výše uvedených skutečností trvá žalovaný na svém rozhodnutí o odvolání a jeho odůvodnění a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce v replice doručené soudu dne 23. 6. 2014 uvedl, že nadále setrval na své právní argumentaci, která byla soudu předestřena v žalobě. Žalobce má za to, že žalovaný zastává právní názor, podle kterého vykládá extenzivně text veřejnoprávního předpisu a rozšiřuje svou pravomoc nad rámec znění zákona o zbraních. Žalobce zastává výklad restriktivní, kdy podle jeho názoru je taková interpretace právního předpisu jediné možná v souladu se zásadou sebeomezení správních orgánů a zásadou enumerativnosti veřejnoprávní pretenzí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě dle ustanovení § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“) osobou k tomu oprávněnou dle ustanovení § 65 odst. 1 s.ř.s. a jde o žalobu přípustnou ve smyslu ustanovení § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s.ř.s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Dne 13. 6. 2012 byla provedena akce dohledu nad stavem střelnice a dodržováním ustanovení zákona č. 119/2002 sb., o střelných zbraních a střelivu, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále též „zákon o zbraních“). Při kontrole střelnice bylo zjištěno, že nebyla doložena aktuální nájemní smlouva se současným vlastníkem pozemku, na kterém střelnice leží. Správce střelnice byl proto upozorněn a zároveň vyzván k doložení této nájemní smlouvy. Ve věci bylo dne 30. 8. 2012 z moci úřední správním orgánem I. stupně zahájeno

správní řízení o pozastavení provozování střelnice ve smyslu ustanovení § 54 odst. 2 zákona o zbraních. Dne 5. 10. 2012 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým bylo pozastaveno provozování střelnice z důvodu prokazatelného ohrožování majetku a změny podmínek, za nichž bylo vydáno povolení k jejímu provozování. Současně byla stanovena lhůta v délce třiceti dnů k odstranění nedostatků. Dne 5. 11. 2012 podal žalobce odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o pozastavení provozování střelnice. Dne 6. 3. 2013 vydal žalovaný rozhodnutí č. j. PPR-27729-3/ČJ-2012-990450, kterým věc zrušil a vrátil k novému projednání.

Dne 20. 8. 2013 bylo zahájeno správní řízení z moci úřední správním orgánem I. stupně ve věci zrušení povolení provozování střelnice dle ustanovení § 53 odst. 5 zákona o zbraních, z důvodů neodstranění nedostatků ve stanovené lhůtě, pro něž bylo provozování střelnice pozastaveno. Dne 16. 10. 2013 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, ve kterém zrušuje povolení provozování stálé střelnice, protože nebyl ve stanovené lhůtě odstraněn nedostatek, pro nějž bylo provozování střelnice pozastaveno a to, sjednání písemné smlouvy s vlastníkem pozemků parc. č. 77 a 78 v k. ú. Obce Šlapanov Ing. J. L. Žalobce podal dne 22. 10. 2013 proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o zastavení provozování střelnice odvolání. Dne 14. 1. 2014 vydal žalovaný napadené rozhodnutí. Žalovaný zamítnul odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení provozování střelnice. Dne 12. 3. 2014 na základě výše uvedených skutečností podal žalobce žalobu, kterou se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí vydaného žalovaným a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému.

V prvním žalobním bodu namítá žalobce překročení rozsahu dozorových oprávnění ze strany Policie ČR. Žalobce nejprve v rámci tohoto bodu zdůvodňoval, proč žalobce není povinen k provozování střelnice disponovat kolaudačním rozhodnutím. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ani žalovaný, ani správní orgán prvního stupně předložení kolaudačního souhlasu v přezkoumávaném řízení nevyžadoval. Není proto zřejmé, v čem v této části námitky spatřuje žalobce dopad do svých práv. Jelikož dotčení práv žalobce je základní podmínkou přezkumu námitky správním soudem (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), zdejší soud se touto částí námitky žalobce nezabýval.

Podle obsahu správního spisu a žaloby dovodil soud, že podstatou žaloby je spor o to, zda byl správní orgán prvního stupně, resp. žalovaný, oprávněn po žalobci požadovat předložení nájemních smluv k pozemkům, na kterých se střelnice nachází. Žalobce odkazuje na § 52 zákona o zbraních a § 75a téhož zákona, ze kterých vyplývá, že nájemní smlouvy nejsou doklady potřebné pro provoz střelnice a kontrola nájemních smluv není předmětem dohledu správního orgánu.

Žalobci je třeba dát za pravdu v tom, že zákon o zbraních účinný v době rozhodování správního orgánu prvního stupně a žalovaného neobsahoval jako podmínku provozování střelnice dle § 52 odst. 4 zákona o zbraních předložení souhlasu vlastníka pozemku nebo předložení nájemní smlouvy. Jelikož se v případě citovaného ustanovení jedná o taxativní výčet, bylo povinností žalobce předložit pouze tam uvedené listiny. Obdobně v případě změn podmínek, za nichž bylo vydáno povolení k provozování střelnice (§ 53 odst. 2 zákona o zbraních), lze vycházet pouze z toho, co bylo podmínkou pro vydání povolení

k provozování střelnice. Zároveň je třeba dát za pravdu žalobci i v tom, že teprve novelou zákona o zbraních provedenou zákonem č. 170/2013 Sb. byla do zákona včleněna povinnost předložení souhlasu vlastníka pozemku. I z důvodové zprávy k citovanému zákonu vyplývá, že tato povinnost je vložena jako nová, nikoliv upřesňující (srov. „*K žádosti o povolení provozování střelnice se vyžaduje také souhlas vlastníka nebo nájemce pozemku nebo střelnice, případně také uživatele honitby, čímž se předchází sporům vznikajícím při nesouhlasu oprávněného uživatele pozemku nebo střelnice s provozováním střelnice.*“).

Přesto má soud za to, že správní orgán prvního stupně měl právo vyžadovat souhlas vlastníka pozemku i v době před novelou zákona o zbraních. Podle § 53 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních ve znění účinném do 30. 6. 2014 mohl příslušný útvar policie rozhodnout o pozastavení provozování střelnice, jestliže provozování střelnice **prokazatelně ohrožuje** život nebo zdraví osob, životní prostředí nebo **majetek**. Zákon o zbraních nespecifikuje, čím majetek je tímto ustanovením chráněn, nicméně v situaci, kdy se nachází střelnice na pozemku majitele odlišného od provozovatele střelnice, je zřejmé, že právě skrze toto ustanovení se může domoci majitel ochrany svého vlastnického práva a stejně tak policie je prostřednictvím tohoto ustanovení povinna chránit majetek třetích osob před poškozením provozováním střelnice. Samotná právní úprava, která by nevyžadovala k provozování střelnice souhlas majitele pozemku, je poměrně absurdní, neboť provozováním střelnice na cizím pozemku bez jeho souhlasu by docházelo k užívání pozemku bez souhlasu jeho vlastníka. Tato představa je ovšem nabourávána prostřednictvím stavebního zákona a povinnostmi při vydávání stavebního povolení a samozřejmě prostřednictvím soukromoprávní ochrany vlastníka pozemku.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v rozhodnutí o pozastavení provozování stálé střelnice AVSO TŠČ ZO Šlapanov ze dne 16. 4. 2013, č. j. KRPJ-92430-37/ČJ-2012-1600IY, požadoval správní orgán po žalobci, aby sjednal s vlastníkem dotčených pozemků smlouvu, ze které bude zřejmé, že majitel dotčených pozemků souhlasí s provozem střelnice na svých pozemcích na dobu určitou nebo neurčitou. Takový požadavek se soudu jeví zcela legitimní a proporcionální k ochraně, kterou majetku třetích osob poskytuje ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) zákona o zbraních, pokud správní orgán beze vší pochybností prokáže, že dotčené pozemky jsou, jako majetek třetí osoby, prokazatelně ohroženy provozováním střelnice. Zároveň míra ochrany, kterou správní orgán prvního stupně z úřední povinnosti má poskytovat majetku třetích osob, musí být odvislá od vůle těchto osob, aby byl jejich majetek chráněn.

Jestliže soud považoval za naprosto legitimní požadavek na doložení souhlasu vlastníka pozemků, na kterých je provozována střelnice, nepovažuje za zákonný postup, který v konečném důsledku vedl k zrušení povolení provozování střelnice žalobce v kat. úz. Šlapanov.

Podle § 53 odst. 5 zákona o zbraních zruší příslušný útvar policie povolení k provozování střelnice, pokud nebudou ve stanovené lhůtě odstraněny nedostatky, pro něž bylo provozování střelnice pozastaveno.

V souzené věci je v zásadním rozporu rozhodnutí o pozastavení provozování stálé střelnice AVSO TŠČ ZO Šlapanov ze dne 16. 4. 2013, č. j. KRPJ-92430-37/ČJ-2012-1600IY, a rozhodnutí o zrušení povolení provozování stálé střelnice AVSO TŠČ ZO Šlapanov ze dne 16. 10. 2013, č. j. KRPJ-79849-12/ČJ-2013-1600IY.

Zatímco v rozhodnutí ze dne 16. 4. 2013 vymezil správní orgán prvního stupně zjištěný nedostatek takto: „***sjednat smlouvu s vlastníkem pozemků parc. č. 77 a 78 v k.ú. obce Šlapanov Ing. J. L., nar. X, bytem Š. 5, t.č. S. 60, ze které bude zřejmé, že majitel uvedených pozemků souhlasí s provozem střelnice Šlapanov na svých pozemcích, a to na dobu určitou nebo neurčitou,***“ tak v rozhodnutí ze dne 16. 10. 2013 konstatoval správní orgán prvního stupně, že „*nebyl ve stanovené lhůtě odstraněn nedostatek, pro nějž bylo provozování střelnice pozastaveno rozhodnutím příslušného útvaru policie č. j. KRPJ-92430-37/ČJ-2012-1600IY ze dne 16. dubna 2013 s nabytím právní moci dne 11. července 2013, a to **sjednání písemné smlouvy s vlastníkem pozemků parc. č. 77 a 78 v k.ú. obce Šlapanov Ing. J. L., nar. X, bytem Š. 5, t.č. S. 60 (účastník řízení č. 3, ze které bude zřejmé, že majitel uvedených pozemků souhlasí s provozem střelnice Šlapanov na svých pozemcích, a to na dobu určitou nebo neurčitou.***“

Z uvedeného je zřejmé, že důvodem pro zrušení povolení provozování střelnice Šlapanov je nesplnění podmínky, která **nebyla** žalobci uložena předchozím rozhodnutím. Závazné podmínky, které musí adresát rozhodnutí splnit, může správní orgán uložit pouze výrokem rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o pozastavení povolení k provozování střelnice dokonce ani ve svém odůvodnění nikde nehovoří o **písemné** smlouvě. Teprve v odůvodnění rozhodnutí o odvolání proti tomuto rozhodnutí odvolací orgán hovoří o nutnosti **písemné nájemní** smlouvy, aniž byl změněn výrok prvostupňového rozhodnutí.

Postup správního orgánu prvního stupně i žalovaného byl proto v rozporu s § 53 odst. 4 zákona o zbraních.

Další zásadně nesprávné hodnocení činí jak správní orgán prvního stupně i žalovaný ve vztahu k nájemní smlouvě. Předně je třeba konstatovat, že žalobci nebylo rozhodnutím ze dne 16. 4. 2013 uloženo uzavřít **nájemní** smlouvu, ale smlouvu o souhlasu s provozem střelnice. Smlouva o souhlasu není žádným smluvním typem dle zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, nebo zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník. Dost dobře tedy nelze v obecné rovině stanovit podstatné náležitosti takové smlouvy, resp. zjistit, co správní orgán prvního stupně s žalovaným chápou pod pojmem *smlouva o souhlasu s provozem střelnice*, nicméně *souhlas s provozováním* lze jen obtížně obsahově ztotožnit s pojmem *nájmu*. Správní orgán prvního stupně ani žalovaný nikde ve svých rozhodnutích nevysvětlují, proč ukládají výrokem rozhodnutí uzavření smlouvy o souhlasu a naopak v odůvodněních hovoří pouze o nájemní smlouvě.

Navíc ani závěry správního orgánu prvního stupně a žalovaného stran formy nájemní smlouvy nejsou správné. Forma nájemní smlouvy dle občanského zákoníku účinného v rozhodné době byla zásadně ústní, pokud občanský zákoník nebo zvláštní zákon nestanoví jinak. Srov. např. komentář k občanskému zákoníku, který uvádí, že „*Formu nájemní smlouvy zákon nestanoví, z čehož plyne, že nájemní smlouva nemusí být jen písemná, ale*

může být také ústní či konkludentní. Zvláštní úpravy nájmu obsahují specifické požadavky na nájemní smlouvy. Jedná se o určení obsahových náležitostí nájemní smlouvy, např. v § 686 pro nájem bytu, § 3 NájNebyt, § 25 PohrZ, atd. Stejně tak jsou v řadě případů kladeny zvláštní formální požadavky. Písemná tak musí být například smlouva o nájmu bytu (§ 686 odst. 1), nebytového prostoru (§ 3 NájNebyt), podniku (§ 488b odst. 3 ObchZ) nebo honitby (§ 33 odst. 1 MyslZ).“ (J. Švestka a kol. Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha 2009). Jestliže zákon o zbraních neukládá provozovateli střelnice předložit při žádosti o vydání povolení k provozování střelnice nájemní smlouvu, není nájemní smlouva podmínkou provozování střelnice, tím méně může být podmínkou provozování střelnice písemná nájemní smlouva. Formu smlouvy jako podmínku její platnosti může stanovit pouze zákon. Ani správní orgán prvního stupně, ani žalovaný žádným zákonným důvodem nezodpovídají svůj požadavek na písemnou formu nájemní smlouvy. Jediné důvody uvedl žalovaný v rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o pozastavení provozování střelnice (str. 6 odst. 2 citovaného rozhodnutí), nicméně žádné z jím uváděných důvodů (=podstatných náležitostí smlouvy jako je nájemné, výše a splatnost, způsob užívání věci a uvedení dalších práv či povinností vyplývajících ze specifičnosti předmětu), nejsou obecnými důvody pro požadavek na písemnou formu smlouvy. Naopak, žalovaným uváděné náležitosti jsou obecnými náležitostmi nájemní smlouvy, které musí splnit jakákoliv, i ústní nájemní smlouva (srov. § 663 a nás. OZ – úplatnost nájmu, stanovení způsobu užívání atd.). Požadavek na předložení písemné nájemní smlouvy bez opory v právním předpise je zcela nezákonný, neboť žalobce nemůže být orgánem veřejné moci nucen k plnění povinnosti, kterou mu zákon neukládá.

Žalobce dle svého vlastního tvrzení požadavek na nájemní smlouvu splnil, pokud správní orgán prvního stupně, stejně jako žalovaný, vyžadoval předložení nájemní smlouvy, ačkoliv nic takového nebylo žalobci uloženo výrokem rozhodnutí o pozastavení provozování střelnice, pak nemohl bez dalšího odmítnout tvrzení žalobce o uzavření nájemní smlouvy, nadto prokazované dokladem o zaplacení nájemného. Pokud chtěl žalovaný zpochybnit tvrzení žalobce, měl tak učinit na základě vlastních zjištění a nikoliv pouze na základě paušálního odmítnutí žalobcova tvrzení na základě neodůvodněného požadavku na písemnou formu nájemní smlouvy. Rozhodnutí žalovaného (a správního orgánu prvního stupně) je proto opřeno o nedostatečně zjištěný skutkový stav.

V. Shrnutí a náklady řízení

S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí, neboť toto je jednak nezákonné (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) a navíc k nezákonnému rozhodnutí dospěl žalovaný na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu (§ 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), zejména opětovně ověřit splnění uložené podmínky smlouvy o souhlasu s užíváním střelnicí dotčených pozemků s tím, že pokud chce vyvrátit tvrzení žalobce o uzavření nájemní smlouvy, musí tak učinit na základě vlastních zjištění. V té souvislosti se soudu jeví jako nezbytný výsledek vlastního pozemků, ke kterému doposud v řízení nedošlo.

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení advokátem za tři úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby, podání repliky) dle ustanovení § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb. tedy 9.300 Kč. Dále náleží žalobcům náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby, tj. 900 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení spolu s DPH představuje částku 15.342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. ledna 2016

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu